

Terug naar de donkerbruine

tijd

Reportage: Franc Coenen
Fotos: Anton Werker

DE LIMBURGER
13 MAART 82

Buiten schijnt een schuchter voorjaarszonnetje. Het is nog fris, maar veel mensen zijn blij dat ze weer eens naar buiten kunnen.

Ze trekken de natuur in of maken een ommetje en zijn blij daarvoor een doel te hebben. Zoals in Wijnandsrade, waar zich een menigte van vierhonderd mensen verdringt in een zaaltje van het kasteel, waar een aantal foto's en voorwerpen zijn ten toon gesteld uit lang vervlogen tijden: toen de Maas nog schoon was, de wegen bezaaid lagen met paardekeutels, de koempels ondergronds gingen, toen in de dancings nog strijkjes speelden en iedereen op vrijdag vis at.

Met rode oortjes en stralende ogen vergaapte men zich in Wijnandsrade aan al die oude prenten uit grootmoeders tijd. De belangstelling was te groot voor één weekend, vandaar dat men er ook vandaag en morgen nog terecht kan.

Publiekstrekkers

Nostalgische exposities zijn publiekstrekkers van formaat geworden. Dat ondervond men niet alleen in Wijnandsrade, dat was ook de ervaring in Voerendaal, waar onlangs een soortgelijke tentoonstelling moest worden geprolongeed - en in tal van andere plaatsen waar al eerder dergelijke evenementen werden gehouden. Het begint er langzamerhand op te lijken dat er geen dorpsgemeenschap meer is die niet in een of andere vorm bezig is met historisch navelstaren. Exposities van vergeelde fotos en ansichtkaarten, festivals van oude ambachten, heemkunde-avonden, antiekmarkten, braderieën met bric à brac-spullen,

waar de pispotten even grif van de hand gaan als wieroekvaten en 78-toeren platen, het is allemaal oud goud wat de klok slaat. Vanwaar opeens die belangstelling voor veldkruisen, familiestambomen, nostalgische gezelschapsspelletjes, streekrecepten, vorige eeuwse landkaarten en alles wat met vroeger te maken heeft? Uitgerekend in een tijd dat computer, chips, stereo en video de huiskamer veroveren?

Net op tijd

„Omdat”, zegt Jan Jansen uit Wijnandsrade, „de mensen gelukkig nog net op tijd ontdekt hebben dat de oude tijd ook goede dingen had. Bijna had men alles weggegooid. Nu zijn de mensen weer blij dat ze dingen van vroeger terug krijgen”.

Jansen is de man achter de tentoonstelling in zijn woonplaats. Al meer dan zeven jaar stroopt hij het dorp af, op zoek naar oude foto's, die hij dan opnieuw fotografeert voor zijn privé-collectie. „Het zijn niet

* Een expositie over de dorpsgeschiedenis zou niet compleet zijn zonder een beeltenis van 'd'r boa', oftewel de veldwachter, waarvan we hier een indrukwekkend exemplaar zien in de persoon van Jozef Steins, die in 1950 borg stond voor gezag en veiligheid van Wijnandsrade

alleen die oude foto's die me steeds zo hebben geboeid”, zegt hij. „Het gaat mij ook om de verhalen die erbij horen”.

De tentoonstelling in het kasteel is uit de grond gestampt door de 'Vrienden van Wijnandsrade', een stichting die vorig jaar op de valreep van het zelfstandig bestaan van de gemeente Wijnandsrade werd